ВІД УСЬОГО ЛЕЛЕЧОГО РОДУ

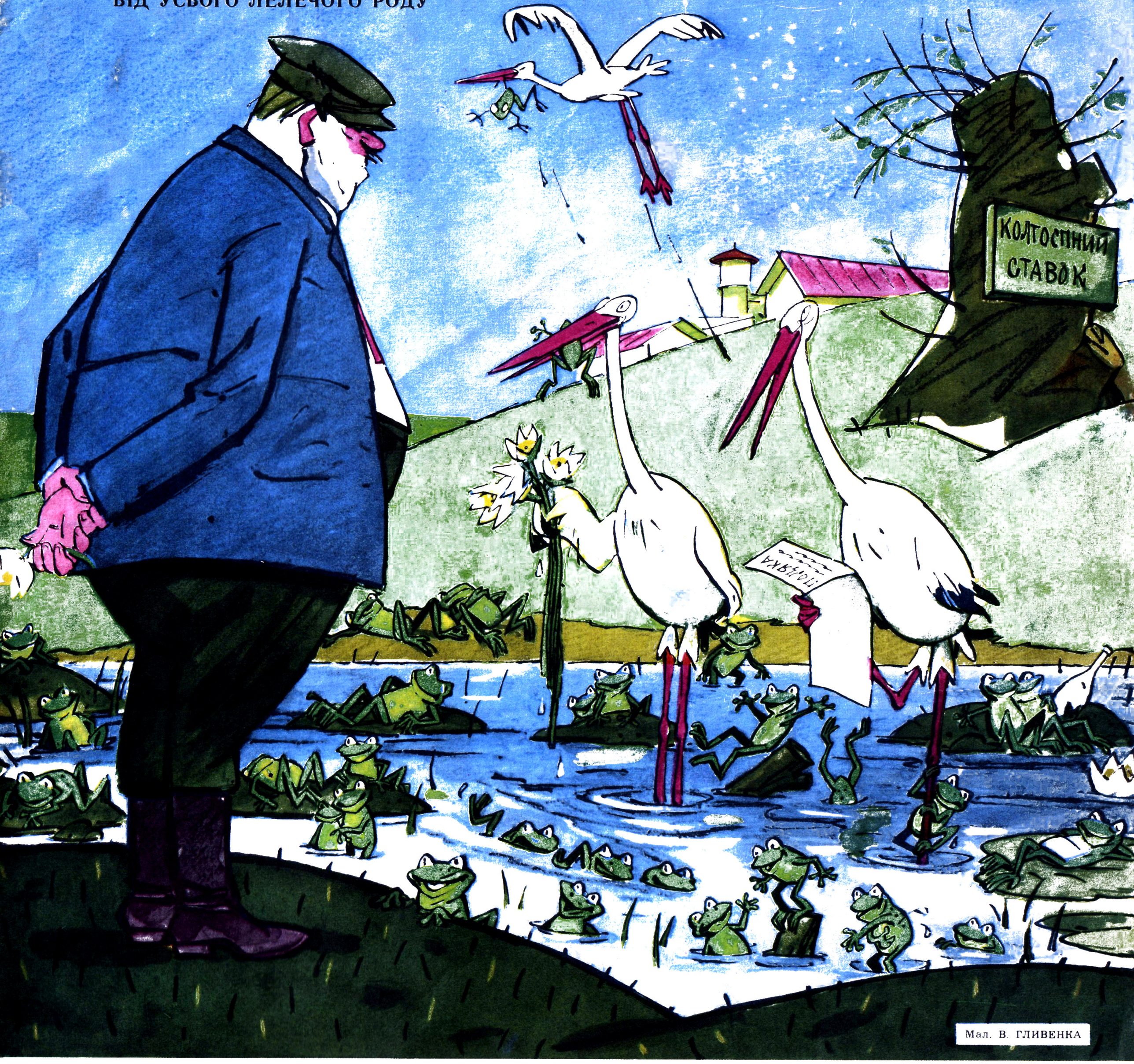

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Велике вам спасибі за створення зразкового жаборозплідника!

ПЕРЕЦЬ

№ 9 (524). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1964

perec-ua.
perec-ua.

Замість того, щоб всемірно підтримувати ініціативу колгоспів і радгоспів, допомагати їм впроваджувати досягнення науки і передової практики і тим самим сприяти інтенсифікації виробництва, деякі керівні працівники нерідко стають на шлях голого адміністрування, командування.

(З постанови ЦК КПРС та Ради Міністрів СРСР від 20 березня 1964 р.).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

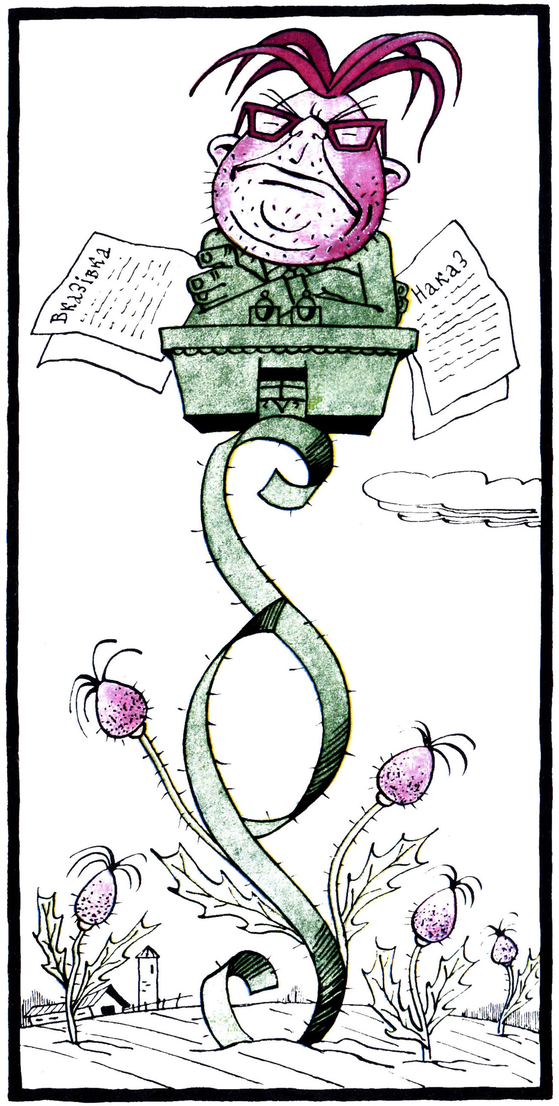

З висоти параграфа...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Був у Михайлівському районі на Запоріжжі головний ветлікар Ковальов. Був, але тепер його немає. Немає, бо, як написав нам секретар сільського обкому КП України т. Домченко, зняли Ковальова з роботи. А зняли за те, що занедбав він ветеринарну службу в районі. І службовим становищем своїм зловживав. Зловживав, доки читачі не написали нам про це. Перевірили листа. Факти всі ствердились. І вирішили в районі розпрощатися з таким головним ветлікарем.

СОЛОДКЕ СЕРЦЕ І ВАЖКІ КУЛАКИ

Дуже вже мені захотілося побачити попа, рабина, ксьондза, муллу, пресвітера або ще якого-небудь божого адміністратора, у котрого б слова не розходилися з ділом.

Такий оригінал мені був потрібний хоча б для того, щоб зайвий раз переконатися, що виняток підтверджує правило.

Атеїстові, та ще й авторові фейлетонів і гуморесок на антирелігійні теми, було б цікаво поговорити і подискутувати з таким ортодоксом й оригіналом, котрий не їсть у піст скоромного, не бажає чужого вола, осла, а тим паче жони чужої, не прелюбодіяє і вже коли трапиться йому схопити ляпаса, то він не біжить у міліцію і не збирає свідків, а тут таки підставляє другу щоку.

Розповіли мені, що саме такий святенник дислокується у Закарпатті, в районі міста Мукачева. А ім'я того святенника Іван Іванович Папіш.

З вірогідних джерел було відомо, що цей муж користується репутацією непогрішимої і невинної вівці божої, що про його непорочне життя вже ходять легенди і що він терпляче чекає, поки небесна атестаційна комісія прийме його до дружного колективу святих, а поки що керує сектою «Нова унія». Секта, правда, не дуже оригінальна. Члени її не трясуться і не пускають піну з рота, а, зібравшись, нудно тягнуть псалми. Тексти псалмів заново відредаговані самим Іваном Івановичем.

Словом, як би там не було, Іван Іванович Папіш заслуговував на те, щоб з ним познайомитись ближче, і я вирушив на Закарпаття.

Пізно... Зустрітися з Іваном Івановичем мені не довелось.

Не подумайте, що янголи в білосніжних льолях спустилися з небес, взяли Івана Івановича на свої лебедині крила і живим забрали на небо. Не подумайте також, що душа Івана Івановича тихою пташкою полинула в рай.

Івана Івановича справді забрали, але не янголи і не в рай. Познайомитись з Іваном Івановичем не вдалось, довелось знайомитись з його судовою справою.

Сорокап'ятирічний здоровань уже десять років ніде не працював, морочив людям голови, знущався з дружини і малолітніх дітей. Хай промовляють факти.

«Солодке Серце! Додай нам сили,
Щоб гарячіше ми Тя любили,
Щоб мисли наші про світ забули,
Щоб ся до Тебе тілько горнули».

І ще:

«15 грудня 1963 року син Петро доторкнувся до його ліжка, і за те, що він доторкнувся до «священного ліжка», Папіш почав бити дитину. У ту ж мить сестра Галина стала захищати брата, тоді він (Папіш) схопив Галину за волосся і почав головою бити об стіну, внаслідок чого Галина знаходилась на лікуванні в м. Мукачеві більше 2-х тижнів. Крім того, систематично бив свою дружину Катерину за те, що вона не вступала в нову секту «Нова унія».

Ні в першому, ні в другому випадку я не змінив жодного слова, жодного стилістичного звороту.

Псалм переписаний Іваном Івановичем каліграфічним почерком у зошит з грубими палітурками, а розповідь свідків передрукована на машинці і підшита до судової справи.

Солодке серце і важкі кулаки, боголєпне слово і брутальна лайка, янгол і чорт в одній личині.

Важко вигадати щось контрастніше, ніж проповідь про непорочність і п'яна оргія з молодою громадянкою (ми не будемо називати її імені, бо вона дала слово порвати з сектою і почати нове життя), яку півгодини тому Папіш видавав за непорочну діву Марію, що тільки-но спустилася з небес.

Переді мною на столі лежать три зошити в цупких палітурках. Ці зошити принесла до суду дочка Папіша, Галинка, але вони не фігурували в справі, бо Папіш сів на лаву підсудних не за релігійні переконання. За релігійні переконання в нашій країні не судять. Папіша судили за хуліганство, за знущання з дружини і з дітей.

Народний суддя передав ці зошити мені:

— Будете писати, може, згодяться.

Що ж, можна сказати, що зошити згодилися. Вони допомогли мені розгледіти в Папіші ще й цинічного нахабу. Не треба бути «спеціалістом», знавцем священного письма, щоб переконатися, що Папіш у питаннях віри був абсолютним невігласом. Про це свідчать написані ним проповіді і «відредаговані» ним псалми.

Я не тішу себе надією, що, прочитавши цього фейлетона, всі «вівці» пастиря Папіша відразу ж перестануть молитися і стануть активними передплатниками журналу «Войовничий атеїст».

Одним фейлетоном перетворити віруючого на безвірника — важко. Але я певен, що багато хто з віруючих почухає потилицю і подумає:

— І оце такому пройдисвітові йшли наші трудові гроші? І що це воно за пастирі, що не можуть жити в злагоді навіть з карним кодексом? І як тільки все це бог терпить?

А від таких роздумів уже один крок до сумнівів, чи є той бог взагалі.

М. КУНЕНКО.

ДОБРА ДУША...

У колгоспі імені Мічуріна, Березівського району на Одещині, сталася крадіжка. Злодій потягнув 438 кілограмів пшениці.

Сліди привели до Івана Павловича Трощенка. Припертий до стінки незаперечними доказами, він змушений був признатися: украв!

Побачили б ви у цю мить голову колгоспу! Григорій Михайлович Паламарчук кипів од гніву. Він, здавалося, готовий був роздерти на шматки того, хто зазіхнув на колгоспне добро. І, коли слідчі органи попросили голову дати характеристику злодієві, Григорій Михайлович написав:

«Трощенко Іван Павлович працює в колгоспі ім. Мічуріна трактористом... Траплялися випадки грубого ставлення до старших, а також до членів бригади. Останнім часом часто пиячив,— в результаті чого він почав красти колгоспне зерно».

А через 20 днів голова подав слідчим органам нову характеристику на злодія. У ній про крадіжку — ні звуку. Зате читаємо: **«До своїх обов'язків І. П. Трощенко ставився сумлінно... Скромний у побуті... Добре знає свою справу... Бере активну участь...»** і т. д. і т. п. Одне слово, святий та божий. Хоч сьогодні чіпляй йому крила і став контролером при вході в рай.

Що сталося з головою? Де причина такого різкого повороту, такої різкої зміни поглядів? А причини, виявляється, і шукати не треба було. Вона в характері Григорія Михайловича Паламарчука. У нього дуже добра душа.

Свого часу задушевним приятелем Григорія Михайловича Паламарчука був один спритний Мазурик (прізвище яке влучне!). Послав голова того Івана Мазурика в експедицію на золоті пляжі сонячної Одеси. Видав йому посвідчення експедитора, напхав повні кишені грошима.

Назад експедитор повернувся вже без грошей, але з актами. В одному такому акті писалося, що Іван Мазурик заготовив для колгоспу риби на 500 карбованців. Та хоч ніхто в колгоспі тієї риби не бачив, але Григорій Михайлович Мазурикового акта затвердив.

— Нічого...— сказав він. — Є акт, буде й рибка!

Рибка, можливо, колись і буде, якщо їй пощастить приплисти по суходолу до колгоспу, а грошей — нема. Попливли...

У тому ж напрямку попливла ще не одна сотня колгоспних карбованців. А коли, нарешті, прокуратура спробувала їх виловити, то виявилося, що добра половина актів, поданих Мазуриком до бухгалтерії,— фіктивна.

Не важко, звичайно, здогадатися, куди завела Івана Мазурика його хитра вдача.

Далеко важче зрозуміти, чого під час суду на захист Мазурика став голова колгоспу т. Паламарчук.

— Добра душа...— пояснює дехто.— Вболіває за скривджених.

Скривдженим вважав себе і хапуга та хабарник Семен Якович Чаплинський. І знову на захист «скривдженого» став... Хто, гадаєте? З документом «громадського

захисника» на суд з'явився сам голова колгоспу ім. Мічуріна Григорій Михайлович Паламарчук. Щоправда, документ той діяв недовго. Буквально за кілька хвилин виявилося, що Григорій Михайлович власноручно виписав його сам собі. Голова був переконаний, що з такими дрібницями нема потреби турбувати громадськість.

Громадськість, правда, дотримується інших поглядів, але голову колгоспу це не обходить. Він сам собі голова! І якщо вже взявся захищати негідника, то накладе головою, а свого доб'ється. Інтереси колгоспу пожертвує, а дружка виручить.

Добра душа в людини!..

І. ВАСЕЦЬКИЙ,
помічник прокурора Березівського району.
Одеська область.

ВИЛАЗКА В МІСТО

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

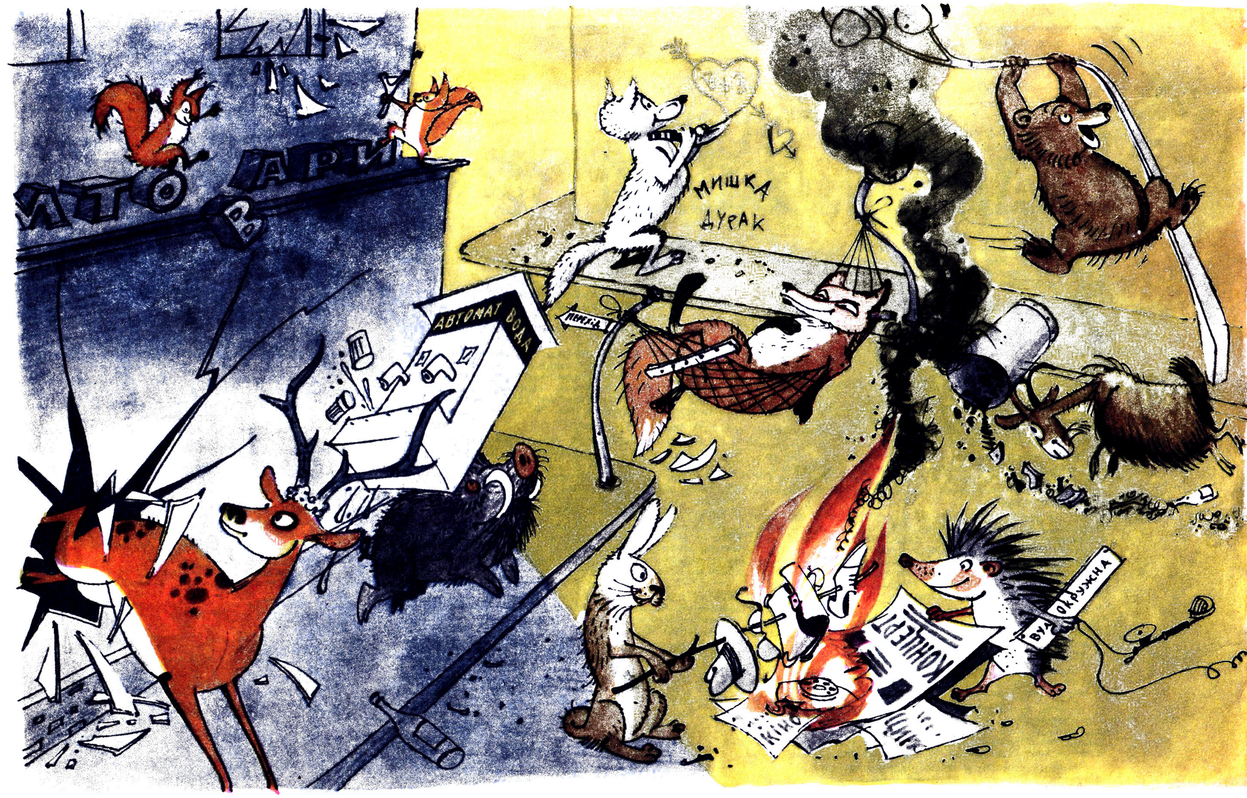

Що сталося б, якби звірі поводили себе в місті так, як поводять себе деякі люди в лісі.

Мал. БЕ-ША

Сільськогосподарські учбові заклади відірвані від колгоспного і радгоспного виробництва, вони розташовані в містах, студенти нерідко навчаються лише по книгах і муляжах...

(З виступу М. С. ХРУЩОВА на лютневому Пленумі ЦК КПРС).

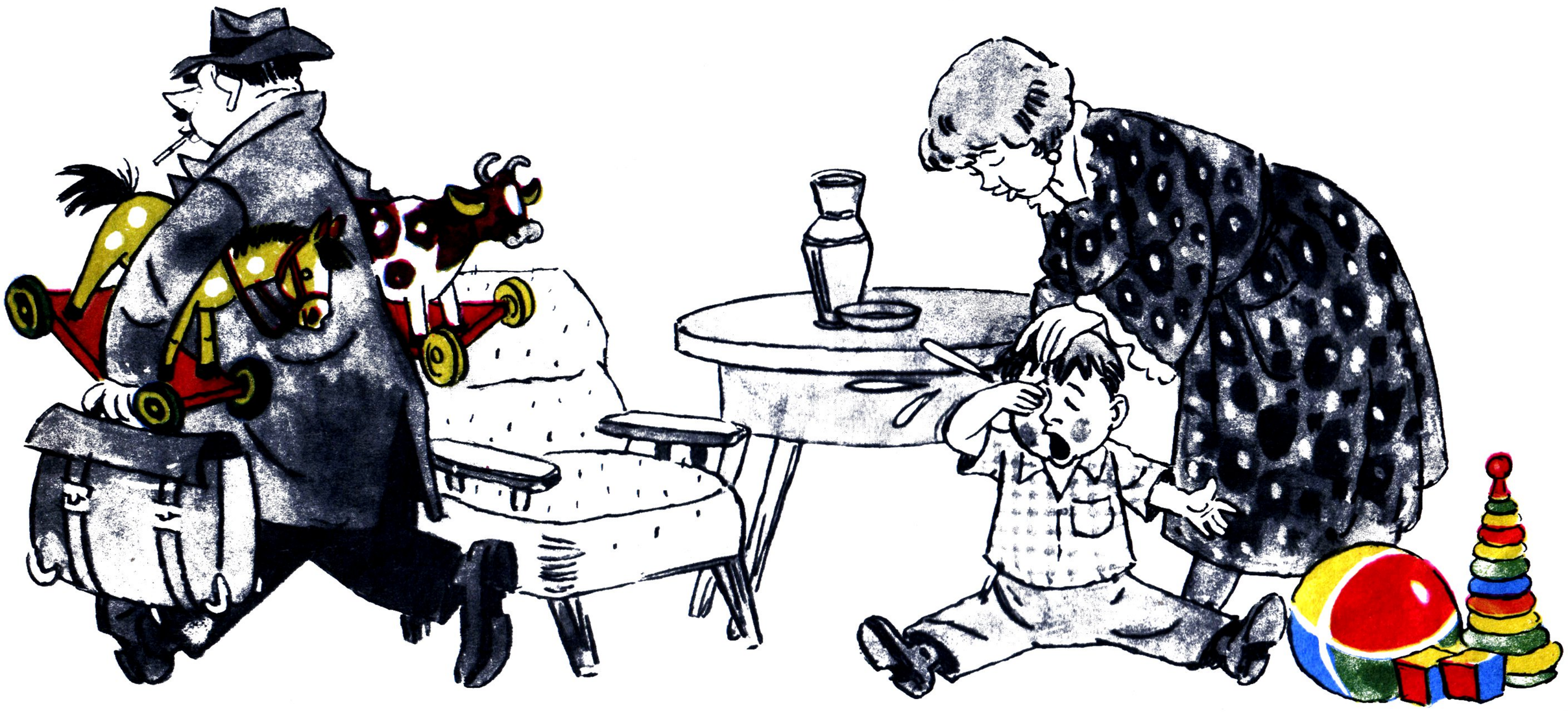

— Не плач, дитинко! Татко покаже коника й корівку студентам і принесе їх назад...

ЗАПИТАНОВАНИЙ СІЗІФ

Одверто кажучи, нам дуже і дуже жаль міфічного Сізіфа. Без перепочинку тягав він удень і вночі на гору величезну кам'яну брилу. Брила раз у раз зривалася вниз, і Сізіф починав усе з початку.

Таку безглузду роботу придумали Сізіфові стародавні боги.

Придумать придумали, а про організацію його праці не подбали. Ні керівного апарату для вивчення та удосконалення його роботи не створили, ні заохочувальної системи не запровадили.

Одне слово, якщо розібратися, то боги не побожеському обійшлися з невтомним Сізіфом, залишивши його без оперативного керівництва.

Це, безумовно, їх велика помилка.

Та, як відомо, на помилках вчаться. Навіть, коли їх припускають боги.

Тепер, розуміється, — не ті часи. І — не та організація праці. Переконатися в цьому можна, побувавши хоча б на такому високоорганізованому підприємстві, як полтавський завод «Електромотор».

Тут у роботі і порядок, й оперативне керівництво. І дирекція заводу керує, і Харківський раднаргосп. Мало того, з цього підприємства не спускає очей й управління електротехнічної та приладобудівної промисловості Укрраднаргоспу.

А звідси й наслідки: завод систематично, місяць у місяць виконує завдання по випуску електричних підлогонатирачів.

Можна сміливо сказати, що на цій роботі колектив заводу давно втер носа самому Сізіфові. І тільки в одному він його ще не випередив: у реальній цінності зробленого.

А зроблено, між іншим, немало.

І про це, мабуть, краще, ніж хто інший, може розказати директор заводу т. Дзюбенко.

Не лише розказати, а й показати.

— Ось, — показує він, підводячи нас до складу, набитого готовою продукцією, — наша праця!.. А ось іще! — додає він, відчиняючи двері іншого приміщення, теж натоптаного по саму стелю новенькими підлогонатирачами.

Важко, звичайно, підрахувати, скільки їх тут лежить. Та, кінець кінцем, і потреби в цьому нема, коли це вже давно зробила бухгалтерія. А в бухгалтерії значиться: на 1 квітня 1964 року на заводських складах осіло 13 тисяч підлогонатирачів марки «ПО-2».

— Що значить «осіло»?

— Лежать каменем, — охоче розшифровує директор. — Торговельні організації відмовляються брати їх. Цілими контейнерами нам їх назад повертають. Затоварилися, кажуть, натирачами. Люди їх купувати перестали, бо в нових будинках підлоги тепер здебільшого стелять не паркетні, а з синтетичних плит. А їм, як відомо, електронатирачі ні до чого.

— А ви що робите?

— Як що? Продовжуємо клепати підлогонатирачі. Ці механізми людям непотрібні, а от управління електротехнічної промисловості Укрраднаргоспу та його начальник т. Волик без них жити не можуть: на 1964 рік знову запланували випустити ще 50 тисяч натирачів.

— А куди ви їх дінете?

— Куди?.. — директор розвів руками. — Знову, мабуть, кудись відвантажимо. А вони знову на завод повернуться...

— А ви гадаєте, що ми одні тут у Полтаві Сізіфову працю виконуємо, — сказали нам на заводі. — Ви б на музичну фабрику зайшли. Подивилися б, що там робиться...

На музичній фабриці нас познайомили з одним із найдосвідченіших настроювачів. Сидить він на складі в оточенні кількох тисяч новеньких, відмінно настроєних акордеонів, а в самого настрій — препоганий.

— Чого зажурилися? — питаємо.

— А з якої радості танцювати, коли працюємо не на людей, а на склад. — І обвів очима гори акордеонів. — З минулого року лежать. Нема збуту.

Настроювач всунув нам у руки жмут паперів. Це були листи з різних торговельних баз. Листи з Херсона й Донецька. З Кам'янця-Подільського й Ковеля. З Дрогобича й Запоріжжя... Листи з усіх кінців республіки. І що не лист — то відчайдушний зойк працівників прилавка: «Не шліть нам більше акордеонів, ми і так ними затоварені по самі вуха!».

Справді, картина не з веселих.

— То чому, — питаємо, — ви не повідомляєте про це своє керівництво?

— Повідомляли... А звідтіль відповідь: «Мала куча — давай ще». І запланували на цей рік ще 8 тисяч акордеонів. А план, як відомо, є план. Спробуй на один процент його недовиконати, — такий галас здійметься...

І справді директор фабрики показав нам такого листа з Укрраднаргоспу:

> «Директору Полтавської музичної фабрики т. Третякову. Головне управління лісової, мебльової, целюлозної, паперової та деревообробної промисловості Укрраднаргоспу звертає Вашу увагу на те, що фабрика в січні місяці 1964 року виконала план по акордеонах на 99,1%, в лютому на 83,3%, а за два місяці на 87,9% і недодала акордеонів 160 штук.
>
> Таке становище не може бути виправдане, бо фабрика має всі можливості для виконання плану...
>
> Просимо Вас вжити належних заходів по забезпеченню виконання плану по акордеонах...
>
> Нач. управління П. ДУРДИНЕЦЬ».

Ви звернули увагу, які чемні люди сидять в Укрраднаргоспі? У своїх директивних посланнях до підлеглого вони не вимагають, ні, а — п р о с я т ь.

І прохання їхні, треба сказати, виконуються на фабриці з надзвичайною ретельністю: кількість акордеонів з кожним днем росте і збільшується.

Кількість відмов од цих акордеонів з боку торговельних організацій — теж.

І виходить знову ж таки, як у того Сізіфа: він брилу випре на гору, а вона униз скочується. Він знову її на гору, а вона — знову вниз...

Безглузда праця!

Ну, Сізіф, скажімо, завинив перед своїми богами, і вони покарали його такою безглуздою працею.

А чим завинили колективи двох полтавських підприємств? За які гріхи їх приречено на Сізіфову працю? І чи довго ще Укрраднаргосп і, зокрема, обидва вищезгадані управління, якими керують тт. Волик і Дурдинець, плануватимуть полтавцям Сізіфову працю?

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Полтава.

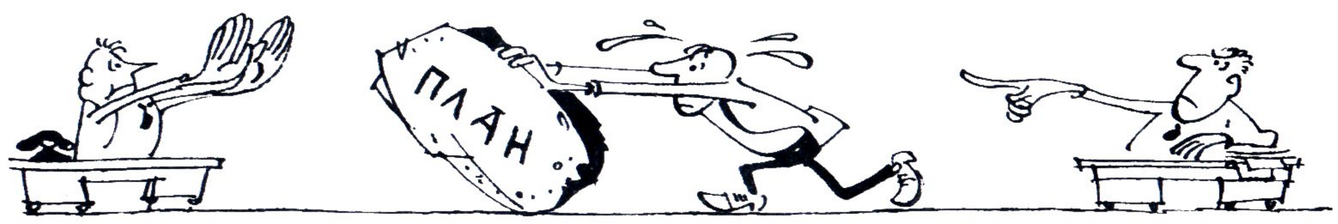

Спогади про видатного

ПАРОДІЯ

ЖИВЕ собі на світі письменник.

Не звичайний, не рядовий, а талановитий. Видатний!

Живе він, значить, працює, пише!

Потім його не стає...

Але хоч отак його й не стає, а насправді він ніби продовжує жити.

Живе у своїх чудових творах.

У щирих серцях народу.

І у спогадах.

* * *

Так ото про спогади.

З спогадами виступають, спогади пишуть дві категорії людей:

Ті, котрі близько знали видатного письменника;

І ті, котрі його зовсім не знали.

Оця, друга категорія більш активна.

Уже котрий із них як напише, як намалює, то не спогад виходить, а просто-таки жива картина! З усіма подробицями, деталями. З тим, що було і чого ніколи не було.

Спогади ці часом виглядають так:

ВІН БУВ СКРОМНИМ...

У мене на все життя залишиться в пам'яті той світлий день, а точніше вечір, коли ми вперше зустрілися з видатним письменником В.

Як зараз, бачу перед собою залу робітничого клубу в нашому місті, зацікавлені обличчя людей і його, такого простого, скромного.

Я вже тоді теж писав. І, можна сказати, писав добре. Але на вечір зустрічі з столичними письменниками прийшов з деяким запізненням (кінчав нову поему), тому сів аж у задньому ряді.

Сиджу, намагаюсь залишитись непоміченим, а все ж почали надходити записочки: чого, мовляв, не на сцені? Ви ж наша гордість!

Мені й радісно, і обидно. Свої й то, бач, цінять, а ті навіть моєї відсутності не помітили.

Ну, тут починається. Виступив один поет (я не буду називати його прізвища) — в залі тихо. Виступив другий (теж не називати му, хто) — пролунали оплески, але такі ріденькі, без ентузіазму Мені аж ніяково стало. Не за тих, що виступали, а за літературу.

Нарешті з місць вигуки:

— Просимо товариша В.!

— Нехай В. щось прочитає!

І ось він підводиться, оглядає залу. А у мене в середині: тень тень, тень-тень! Щось душа відчуває. А воно й справді. Пробіг В. очима по рядах та й запитує:

— А чи нема тут Саші Опецька?

— Є, є! — загукали з усіх кінців. — Ось він, — показують на мене.

— От, — каже В., — нехай він виступить. Прошу, товаришу Опецько!

Трохи мене в дрож кинуло, але йду до трибуни. В. — назустріч. Обняв мене за плечі і шепоче на вухо: «Врєж, Сашо! Бачиш, яка ситуація?»

Починаю читати. Чути, як муха пролетить. А читав я майстерно. Самому себе було приємно слухати. Закінчив, — грім оплесків.

Ще давай! — знявся тупіт.

Незручно перед приїжджими, але людям не відмовиш.

Другий, третій вірш... А зал гримить, а зал вирує! Глянув, ніби аж стеля догори піднялася.

Привикай, Саша! — підійшов і потиснув мені руку В. — Слава, брат, завжди з оплесками в обнімку ходить. А вона тобі вже не чужа!

Так і не читав нічого того разу В. Після мого виступу він хвилин з десять заспокоював присутніх, а коли все стихло, змахнувши сльозу, сказав:

— Ось на кого нам рівнятися! Ось майбутнє нашої літератури!

Отаким простим, доступним і надзвичайно скромним був дорогий нам усім В.

Той світлий день, вірніше вечір, на все життя залишиться в моїй пам'яті. А спогад про нього я охоче передаю й потомкам.

Учіться бути скромними, як незабутній В.!

Сашко Опецьок.

ЯК ВІН ПРАЦЮВАВ

Я не помилюся, коли скажу, що творчість видатного письменника В. є для нас найкращим взірцем. Особливо це стосується деяких наших молодих та ранніх літераторів, які не мають справжніх зв'язків з народом, а дехто й навмисне уникає їх.

Секрет таланту і успіху В. саме й полягав у його глибокому знанні життя.

Як він працював?

Мені особисто випало велике щастя один раз побувати у письменника вдома. Доки він підшукував нове оповідання для нашого журналу, я встиг, як кажуть, заглянути в творчу лабораторію митця, збагнути його творчий метод.

Характерна деталь. Письменник майже увесь вільний час проводив у гущі мас. То він штовхався у вуличному натовпі, то йшов на базар, а іноді годинами просиджував на вокзалі. Брав він загальний зошит, ручку-самописку і уважно до всього прислухався. Тільки-но у когось зірветься слово з уст, речення красиве чи новина яка, а В. його в зошит!

Так за день назбирає письменник матеріалу і з Кагарлика, і з Василькова, і з Черкащини, і з Поділля. Тут тобі готові теми, діалоги. Потім тільки сідай, трохи одшліфуй, і є твір.

Може, не гарно говорити про себе, але я теж перейняв той метод і, признаюсь, уже списав по базарах та вокзалах добрих шістнадцять загальних зошитів. Роботу цю продовжую. Йде вона плідно.

Досвід видатних — для нас наука, велика школа!

Грицько Халявка.

ЯК ВІН ВІДПОЧИВАВ

Відпочинок у житті людини посідає неабияке значення. Це глибоко, наприклад, розумів покійний письменник В. Дбаючи про долю молодшого покоління майстрів слова, я хочу поділитися спогадами про те, як організовував своє дозвілля В.

Якось в автобусі один дядько з Яготина розповідав мені, а він це чув від тамтешнього мисливця, що В. любив відпочивати на лоні природи. І це цілком правильно. Я б сказав, чудово! Настояне на травах повітря, сонце і, ясна річ, вітаміни першої свіжості — запорука здоров'я!

Хто цього не усвідомлює, хова ється від природи, той, ясна річ, варвар, якщо не сказати більше!

А ось вищезгаданий письменник любив годинами сидіти біля ставка. Залізе ото в кугу, обіпреться на рушницю і смалить цигарку за цигаркою. Качок дожидається. Дичини він не бив і не їв ніколи, мав тільки пристрасть спостерігати за нею.

Десь я чи то читав, чи то чув, що В. не цурався і компанії. У нього навіть, на відміну від інших, була двоствольна стопка. Стопкою цією він, ясна річ, не пив, а тільки людей смішив.

Тут доречно зауважити, що сміх теж запорука здоров'я!

Отже, на прикладах В. ми переконливо довели, що відпочинок у житті людини має неабияке значення.

Вікентій Травка.

Отож про спогади.

Добра це справа. Потрібна!

Тільки часом за них беруться ті, котрі бачили отого видатного письменника точнісінько так, як Іван Карась турецького султана.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ПРАЦІВНИК У ЗОБРАЖЕННІ ДЕЯКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Поки не сплатиш членських внесків, про поцілунки і не мрій!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

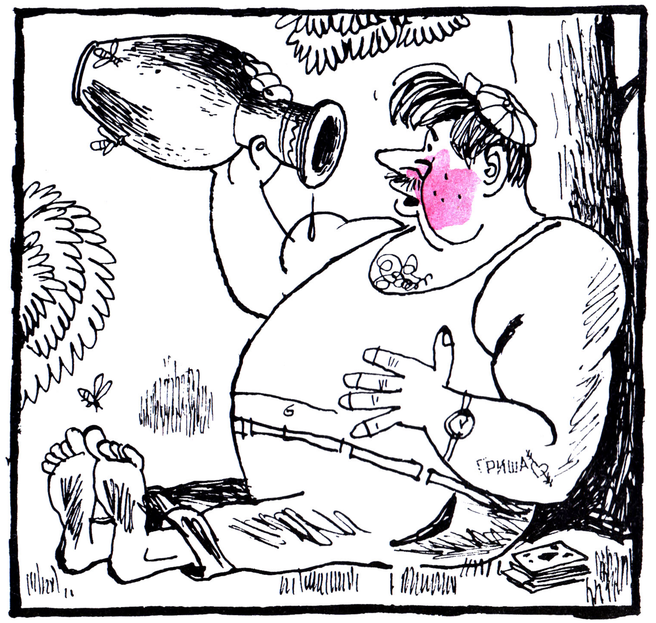

— Ну й глечики тепер роблять — двічі ковтнеш і вже дно видно.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дмитро Іванович Зеленський керував Харківським обласним Будинком народної творчості. І керував так: «недостатньо приділяв уваги створенню самодіяльних народних колективів, не подавав їм належної допомоги у підвищенні їх виконавської майстерності та художнього рівня. Це призвело до того, що в області розпались деякі колективи художньої самодіяльності і в тому числі Красноградський самодіяльний народний ансамбль».

Так написала нам заступник міністра культури УРСР т. Кирилова у відповідь на фейлетон «І був останній день ансамблю», вміщений у № 2 «Перця» за цей рік.

І ще написала нам т. Кирилова, що за таке керівництво самодіяльністю «тов. Зеленського Д. І. звільнено від обов'язків директора обласного Будинку народної творчості».

ЗІКНИТИ ЖИТТЯ

(БІОГРАФІЧНІ НОТАТКИ)

Є І ТАКІ ДЯДЬКИ

Кілька років тому, о годині дев'ятій вечора хтось постукав у двері моєї квартири. Одчинив. Стоїть, бачу, червонолиций, уже сивуватий дядько.

— До кого вам?

— А чи тут, звиняйте, живе Олійник? — запитав.

— Тут. Оце я і є.

— Тоді розрішіть зайти! — і вже заходить.

Сіли до столу. Поліз дядько в одну кишеню, поліз у другу. Витяг цілу купу усяких паперів і почав:

— Приїхав, — каже, — я із Сумської області. І ось по якому ділу...

Довгенько він те «діло» мені розказував. А зводилось до ось до чого. Прожив дядько із своєю жінкою тридцять п'ять років. А місяців чотири тому «побачив, що у неї дуже зле серце». І покинув. Підшукав собі іншу молодицю, — як він висловився, «симпатичну і справну дамочку»... А та, перша, подала в суд і відсудила в нього (цілком законно, звичайно!) половину хати.

— Отака несправедливість у нас там, у низах, твориться! — обурювався дядько. — Хату ж робив я, а не жінка! А вона що — варила, шила. Ну, часом мастила хату. Але ж я їй за це всякий раз на спідницю набирав! То за що ж їй ще й половину хати? За що, товариш сатирик, га? — І зачав хилити до того, щоб я розкритикував суд у пресі.

Питаю його:

— А ви вже кудись ходили тут, у Києві, по цій справі?

Дядько зітхнув:

— Ходив у Верховну Раду, до товариша Ковпака.

— Ну, і що?

— Діло плохо! — каже. — Сильно неудачно я на прийом до нього попав! — І пояснює: — Сиділо нас там, — каже, — у приймовій двоє мужчин і п'ятнадцять бабів. Рівно о десятій вийшов з кабінету товариш Ковпак, поздрастувався і питає: «Це всі до мене? — «Всі!» — кажемо. «Ну, то всі і заходьте!» — показав рукою в кабінет.

Я думав, товариш Олійник, що він по одному нас викликатиме, що можна буде з ним наодинці, як мужчина з мужчиною, поговорити, а Сидір Артемович — усіх зразу зазвав, наче на які збори.

Сів він за своїм невеличким столиком. А збоку отак — сидять, бачу, його порадники-юристи, з законами в руках. Кожен, значить, з нас підходить туди, до нього, і своє діло розповідає. Настрій, бачу, у Ковпака хороший: уже трьох помилував! А тут і моя черга.

Підсів я, нахилився ближче і тихенько йому розказую. А Сидір Артемович взяв чогось і перебив мене:

— Говоріть, — каже, — щоб усі чули, не соромтесь! — і наче він аж розсердився.

Почав я значала, голосно вже розповідати: про жінку, про хату. І тут — таке зробилося, таке зчинилося! То одна баба підскочить і лає мене, то ця сяде, а друга підскочить:

— Як тобі не стидно! — кричать. — Обидив жінку, безсовісний, та ще і приперся у Верховну Раду!..

Я не видержав і до них повернувся:

— Замовчіть! — кажу. — Я не до вас приїхав! Мені зовсім не інтересно слухати оте, що ви балакаєте, я це і дома чув! Мені інтересно, що Сидір Артемович скажуть. От чого я приїхав!

А товариш Ковпак погладив борідку і говорить мені:

— А я так скажу, як оці люди кажуть!..

Та з тим я і пішов. Сильно неудачно на прийом попав! Та оце прийшов до вас, бо чув і сам у газеті читав, що сатири всі бояться, незалежно від должності...

— То правильно, — кажу. — Але ви, дядьку, недопетрили, що боятся тільки тієї сатири, яка справедливість захищає!..

От який дядько до мене приходив. Є ще вони, отакі!

ЦВІРКУН

Якось, ще перед війною, поїхав я в командировку у місто Кременчук і ночував там у готелі ще з трьома чоловіками. За вікном гула завірюха, а ми лежали і розмовляли на різні життьові теми. Мовчав лише мій сусід навпроти — бухгалтер якогось заводу, літній і вже лисий чоловік.

Наговорились. Погасили світло. Замовкли. І саме тоді, як я поринав у перший сон, у кімнаті, у якомусь куточку, почав ніжно сюрчати цвіркун. І так приємно мені було слухати його музику! Згадались юнацькі літа, безмежні мої чорноморські степи, вечірні хори отаких цвіркунів — в житах, у сінокосах. Уявилось, що я коней пасу, а цвіркуни сюрчать і сюрчать...

Та чогось зовсім по-іншому сприйняв цю музику мій сусід, лисий бухгалтер.

— Товариші! Ви спите, товариші? — озвався він, вовтузячись на ліжку.

— Спимо...

— А вас не дратує оця падлюка, що висвистує десь отут підо мною?

— Та то ж цвіркунчик, — кажу. — Співає...

— Який там у чорта сон, коли мої нерви більше не витримують! — схопився бухгалтер. Увімкнув світло і рвучко відсунув ліжко.

— Ви у плінтус постукайте, і він притихне, злякається і притихне, — порадив хтось.

І зачав лютий бухгалтер гатити у плінтус! Спочатку голими п'ятами бив, а тоді кулаками. Намолотився, погасив світло і ліг.

Пройшло хвилин десять, відсидівся тихенько цвіркун, та й знову запустив свою пластинку. На повну котушку!

І нашого бухгалтера наче щось викинуло з ліжка. Зірвався, засвітив, ходить по кімнаті у підштаниках і за голову хапається:

— Ну, що робити? Що робити?

— Я знаю що! — підвівся чоловік, що лежав ближче до порога. — Треба за плінтус, у щілину, залити води. І цвіркун втече. От побачите, що втече...

Хапає бухгалтер графина зі столу, рачкує поза ліжком, проклинає цвіркуна страшними словами і ллє воду, і топить! Надів капці, ще графин води приніс. Якось необережно ступнув, посковзнувся на мокрому і вихлюпнув зо дві кружки води на свій матрац. Йому клопіт, а ми регочемо, аж качаємось.

Не втримався й він — розсміявся. І, нарешті, ліг. А цвіркун підсох після купання і на свіжі сили дав концерт — ще вдвічі голосніший!

Пішов бухгалтер до чергової. Вона прислала на поміч заспану прибиральницю. А та, як глянула, що ліжко мокре, та шмиг з кімнати:

— Як вам не стидно! — кинула. — А ще на цвіркуна звертаєте!

Тут уже, звичайно, ми, як свідки, втрутились, заступились за чоловіка. Витягли ліжко в коридор, під грубу, і за якоїсь півгодини бухгалтер наш потужно захропів.

Заснули і ми під мелодійну пісню цвіркуна, який ото переселився безплатно в готель на зиму. І снився нам, під його милий спів, — розлогі поля, споловілі жита і пахучі золоті сінокоси.

ПЕРЕСТАРАЛИСЬ!

Солідна бригада письменників, що вже кілька днів їздила по західних областях України, пізнього вечора зупинилась у готелі одного прикарпатського міста. Було тут чистенько, затишно, ходили навшпиньки чергові. Стомлені вкрай виступами і роз'їздами, письменники відразу лягли спочивати. Відіспатись! То була їхня найбільша мрія.

«Мрія» ще й тому, що десь за вікнами на всю технічну потужність кричало, співало, завивало саксофонами та вибивало в бубни радіо. Тільки десь о першій годині воно ввічливо сказало письменникам: «Спасибі за увагу! Надобраніч!»

А о шостій ранку... Стрибнув я з ліжка і до вікна. Бачу, бовваніє він, той довгошиїй репродуктор, на високому стовпі, на площі, метрів за двадцять від готелю. Та ще й з математичною точністю націлений на ріг будинку так, щоб однаково обслуговувати і праве і ліве його крило. А з того репродуктора на все місто викрикує свої вірші, записані на плівку, наш колега-поет, що єдиний з бригади міцно спить і не чує свого блискучого виступу.

Виходжу в коридор. А там уже марширує, бачу, відомий поет-академік, поблискуючи лисиною.

— Чого ви, — питаю, — так рано? Спочивали б ще...

— Та хто ж оце до біса влежить, як за вікном такий несамовитий галас...

Аж глянув — другий поет-академік, поправляючи пенсне, в коридор вийшов. Вижив і його репродуктор!

Повертаючись до себе, у протилежний кінець коридора, підійшов до чергової і делікатно кажу:

— Взагалі гарно у вас: чисто, в коридорах ніякого шуму, як подекуди буває. От тільки радіо, — кажу, — за вікнами дуже крикливе. — І натякаю, щоб сказала якось про це комунгоспівцям, зв'язківцям.

Чергова посміхнулась, вийшла з-за столу і шепоче мені на вухо:

— Та його ж, отого радіо, зовсім тут не було. А оце вчора, як почули наші керівники, що письменники їдуть, то негайно прислали бригаду. Весь день на стовпі сиділи — усе мостили і прицілювали репродуктора! Щоб ви, мовляв, не подумали, що на якийсь глухий хутір забилися!..

Одним словом, перестарались!

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

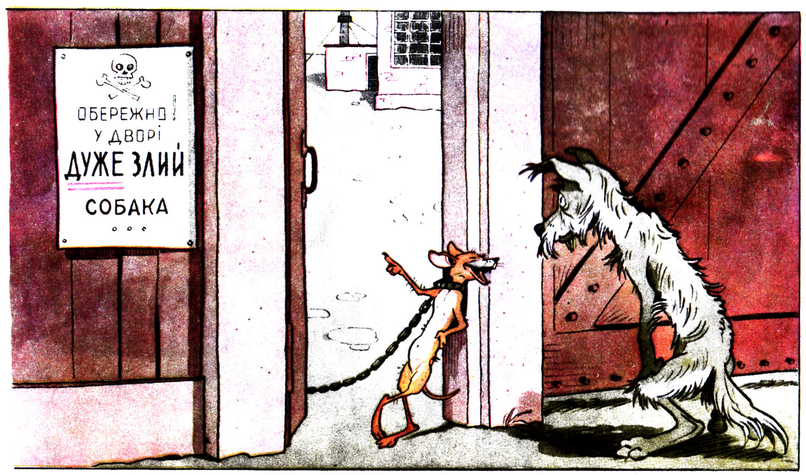

— Як це тобі, ледачій шавці, доручили таку відповідальну роботу?

— А ти на мене не дивись, ти характеристику мою прочитай!

ТІЛЬКИ ЗУБИ ЗАГОВОРЮЮТЬ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

У чоловіка болять зуби. Іде він, держиться за щоку і світа божого не бачить. Наштовхнувся на юрбу людей. Чує лемент.

— Що тут? — питає.

— Та під машину хтось попав.

— Ну, то ще нічого, — мовив чоловік. — А я думав — зуби болять.

Це, звичайно, анекдот. Але люди правду кажуть — зубний біль найдошкульніший. Та коли є зубні лікарі, то й зубні болі не страшні. А як нема стоматологів? Тоді що?

З цим запитанням ось уже рік звертаються до Одеського облздороввідділу мешканці с. Андрієво-Іванівки, Березівського району. Є тут лікарня, є в ній зубний кабінет, нема лише зубного лікаря.

Звертаються люди до облздороввідділу, а звідтіля, замість лікаря прислати, лише зуби заговорюють: буде, мовляв, лікар. Буде!

Хворим це не допомагає. Подалися вони тоді до Міністерства охорони здоров'я УРСР. А звідтіля ще 30 травня минулого року начальник управління кадрів т. Павленко повідомив, що з випускників медичних вузів 1963 року їм неодмінно буде прислано лікаря-стоматолога.

Але його нема й досі Пробували хворі той папірець до зубів прикладати, та не допомагає...

Ще гірше хворим на зуби в колгоспі «Більшовик України», Кременчуцького району на Полтавщині. Їм облздороввідділ не лише зуби, а й усі інші хвороби намагається заговорювати.

Третій рік стоїть тут порожняком медпункт.

— Що ж нам робити де лікуватися? — питають люди.

А з Кременчука їм відповідають:

— Ми прикріпили вас до Михайликівського медпункту. Там лікуйтесь.

А до Михайликів тих всього-навсього 18 кілометрів. От і лікуйся...

І. ЙОСИПЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

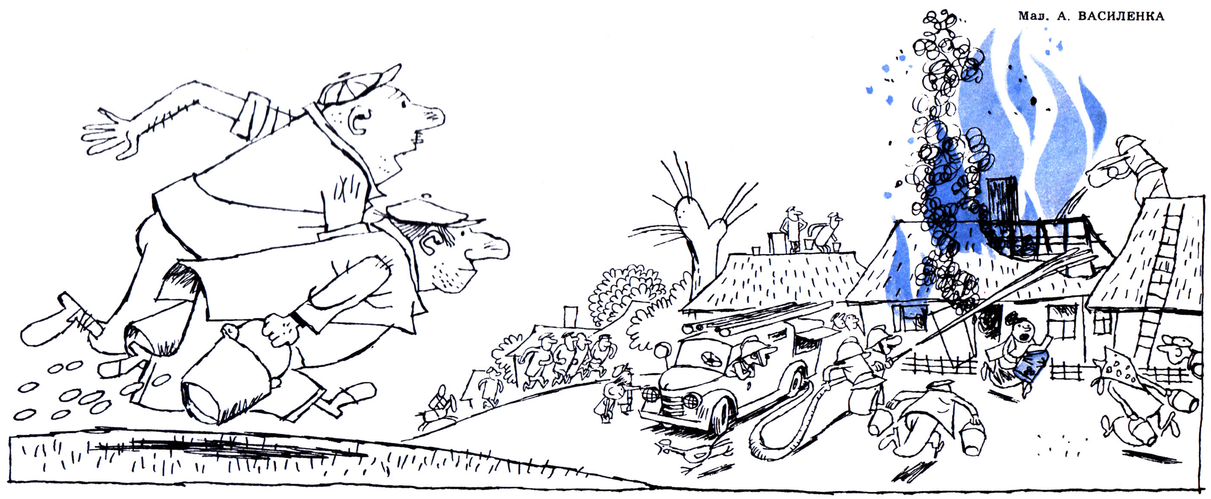

— Добрий самогон у Палажки, бач, як горить...

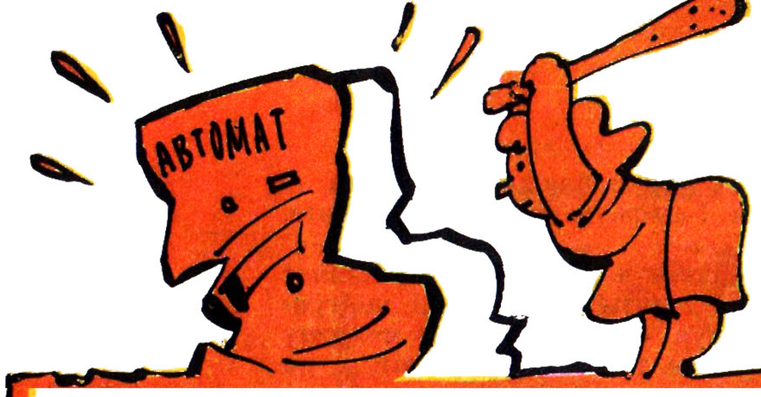

Спитав якось синок у мами, що таке «кілограм», а та, кажуть, відповіла: «Це — 900 грамів в упаковці».

Звичайно, жінка не мала наміру образити всіх працівників прилавка. Але вона натякнула на декотрих, які ще часом люблять недоважити, недоміряти, недолити...

Нічого такого, розуміється, не трапляється і не може трапитись з автоматами. Але в нас, мешканців Каховки, склалося враження, що тутешній зміщторг ставить у магазинах автомати на те, щоб якнайшвидше їх поламати. От, наприклад, стояв автомат у магазині молочних продуктів, чесно розливав молоко. І раптом — вибув з ладу. Злі язики подейкують, що його «вибули» ті продавці, котрим більше полюбилося міряти молоко неповними кухликами.

Така ж доля у нас спіткала й автомати, що торгували газованою водою.

Може б, ти, Перче, заступився за ці скривджені створіння техніки. Розраховувати на те, що їх візьме під свій захист керуючий Каховським зміщторгом т. Карпович, — не слід. Не такий у нього залізний характер...

М. ПРОКОПЕНКО.

м. Каховка,
Херсонської області.

Ми, вихованці колгоспних дитячих ясел села Василівки, просимо тебе винести подяку дорогому дяді Миколі.

Дядя Микола дуже хороший дядя. Він дуже любить дітей. Він завжди дбає, щоб нам було весело, щоб ми ніколи не нудьгували. Дядя Микола дуже зайнятий дядя. Він керує Липовецьким районним об'єднанням «Сільгосптехніки». На роботі його звуть Миколою Ларіоновичем Вороновим.

Недавно дядя Микола зробив нам приємний сюрприз. Він продав колгоспові білу фарбу, щоб пофарбувати вікна, двері і меблі в наших нових дитячих яслах, а на додачу до дешевої фарби дав дороге обладнання для санвузлів багатоповерхового будинку.

Правління колгоспу сказало, що воно такої «нагрузки» не візьме, але дядя Микола сказав, що то не «нагрузка», а «дитячі іграшки».

Бачиш, дядю Перче, як дбає про наше дозвілля дядя Микола! Бачиш, які дорогі іграшки він постачає нам.

Подякуй йому, Перче, від нас. Добре подякуй!

ВИХОВАНЦІ ДИТЯЧИХ ЯСЕЛ.

Липовецький район,
Вінницької області.

Не тобі доводити, яке значення в пожежному ділі має час. Тут, як цілком слушно кажуть, кожна хвилина дорога. Але спробуй довести це керівникам Старосинявської міжколгоспної будівельної організації. Вони не те, що хвилинами, роками не дорожать.

Підрядилися міжколгоспбудівці пожежне депо збудувати нам. Підрядилися, взяли гроші та й розтягли будівництво на цілих п'ять років. Першу скрипку у цій тяганині грає головний інженер міжколгоспбуду т. Гольдман. Твердокам'яна це людина. Благали ми його прискорити будівництво,— не допомогло. Читали йому лекції про страшну руйнівну силу пожеж, — не взяло.

У т. Гольдмана одна відповідь: «Встигнемо. Не горить!»

Правда, поки що, слава долі, не горить. Але... валиться. Новозведений будинок пожежного депо вже дав осадку, тріснув. Так що час і ремонт починати.

Розтлумач, Перче, Гольдманові, що воно хоч і не горить, але пожежне депо потрібне. Потрібне на всякий пожежний випадок.

І. СОПІЛКО,
заступник начальника Старосинявської пожежної команди.
Хмельницька область.

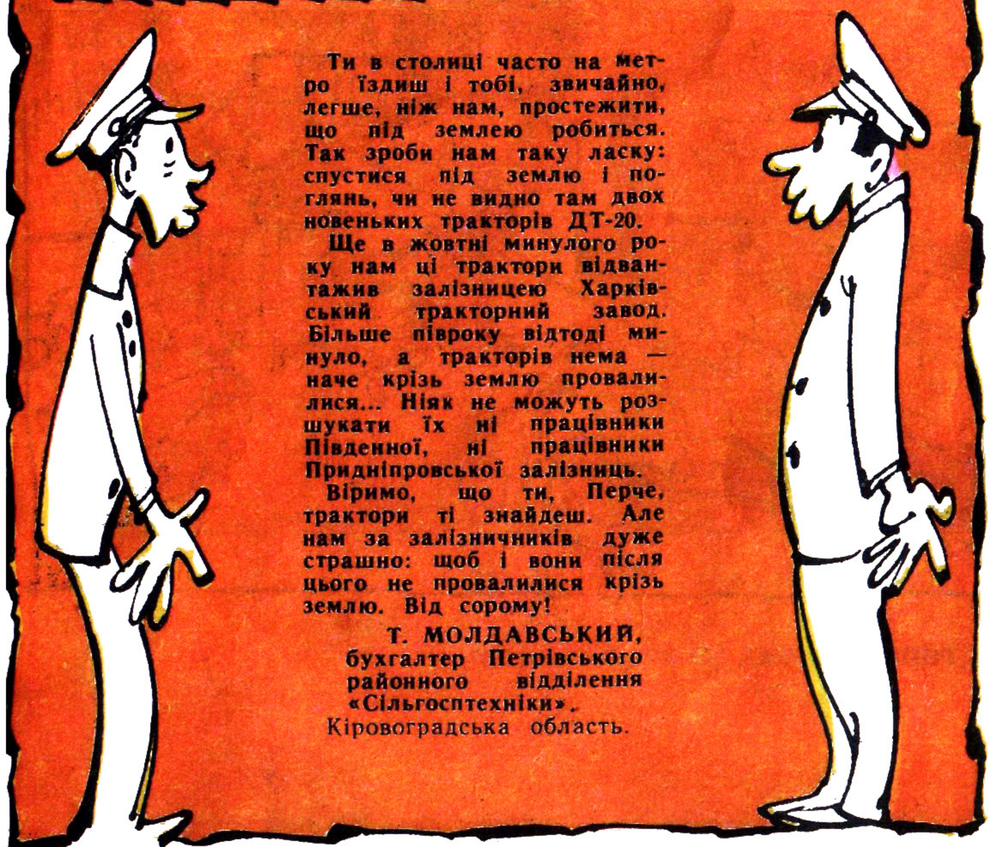

Ти в столиці часто на метро їздиш і тобі, звичайно, легше, ніж нам, простежити, що під землею робиться. Так зроби нам таку ласку: спустися під землю і поглянь, чи не видно там двох новеньких тракторів ДТ-20.

Ще в жовтні минулого року нам ці трактори відвантажив залізницею Харківський тракторний завод. Більше півроку відтоді минуло, а тракторів нема — наче крізь землю провалилися... Ніяк не можуть розшукати їх ні працівники Південної, ні працівники Придніпровської залізниць.

Віримо, що ти, Перче, трактори ті знайдеш. Але нам за залізничників дуже страшно: щоб і вони після цього не провалилися крізь землю. Від сорому!

Т. МОЛДАВСЬКИЙ,
бухгалтер Петрівського районного відділення «Сільгосптехніки».
Кіровоградська область.

Народні усмішки

ПОДУМАЙТЕ ДОБРЕ

— Ви хочете одружитися на моїй дочці? Але чи ви маєте кошти на утримання сім'ї?

— Думаю, що вистачить.

— Подумайте добре, бо нас сім душ...

РЕТЕЛЬНИЙ УЧЕНЬ

Коваль вчить свого учня, як кувати підкови:

— Спочатку вложиш її у вогонь, щоб розжарилась. Як вже буде червона, поклади на ковадло, а коли я кивну головою, вдар по ній молотом.

Хлопець уважно вислухав майстра, все зробив, як йому було сказано.

По тій науці майстер лежав тиждень хворий на голову, а потім ще тиждень ходив з зав'язаною головою.

НА ПОЛЮВАННІ

Мисливець, переслідуючи зайця: — Слухайте, дядьку, чи не бачили ви тут якого зайця?

Селянин: — Чому ні, бачив.

Мисливець: — Великого?

Селянин: — О, ще й якого!

Мисливець: — А давно?

Селянин: — Та буде вже зо два тижні тому.

ДОБРИЙ СИН

— Маєте, куме, діти?

— Та маю одного сина.

— А курить?

— Боронь боже, в своїм житті він ще не мав цигарки в руках.

— А п'є?

— Лише молоко.

— Це мені подобається. А не приходить пізно додому?

— Ніколи! Сидить вдома як вдень, так і вночі.

— О, добрий син! А скільки йому років?

— Та вчора три місяці минуло...

НЕМА ЗЛОДІЯ

Одного багача, що мав на душі дуже багато гріхів, мучила совість, переслідував страх. Разуночі пробудився він від якогось шелесту. Подзвонив слузі.

Слуга обійшов кожний закуток і каже:

— Нема жодного злодія в домі, крім вас, пане.

ЧУВ

Суддя питає свідка:

— Чи ви бачили, як Іван вдарив поліцая в голову?

Свідок:

— Бачити не бачив, але чув гук, ніби хтось вдарив по чімсь порожнім...

ЩЕБЕЧУТЬ

Задумав Петро одружитися, та й питає свого приятеля, як йому живеться в подружньому житті.

— Як ми познайомилися, то я щебетав, а вона слухала. Як ми заручилися, то вона щебетала, а я слухав. А як поженилися, то тепер обоє так щебечемо, що аж сусіди збігаються.

А БЕЗ МАЙСТРА?..

— Скільки вас працює у шевця?

— З майстром троє.

— А без майстра?

— Як нема майстра, то ніхто не працює.

Надіслав Я. П. БІРАКОВСЬКИЙ.
з м. Стрия, Львівської області.

Мал. К. ЗАРУБИ

У грі настав переломний момент.

НОТАТКИ про їхні поляки

ВІДКРИВ АМЕРИКУ!

Єпіскоп Отто Шюльбер (ФРН) заявив на католицькому з'їзді, що в розколі Німеччини винен... сатана.

Відкрив Америку! Хіба ж це новина?
Ми знаємо, хоча й не забобонні, —
В усьому винен справді сатана, —
Отой злий дух, що заправляє в Бонні!

П. РЕБРО.

В ЧІМ ПРИЧИНА

Сенатор Голдуотер, говорячи про американських безробітних, сказав: «Більшість цих людей не має кваліфікації і освіти тільки тому, що у них низькі розумові здібності або мало амбіції».

...Навіть один з прибічників Голдуотера Уільям Леб писав про «глупоту» і «поганий тон» цього сенатора. (З газет).

Кортить у цім питанні нам
Все з'ясувать достоту:
Адже сенатор — дурень сам,
А має ж он роботу.

Дурний, дивіться-но, дурний,
А має ж чин і владу...
Ні, як таки не поверни,
А щось тут не до ладу.

Гай, гай! Причина тут не та,
А інша, безумовно:
Хоч голова його — пуста,
Зате в кишені повно!

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

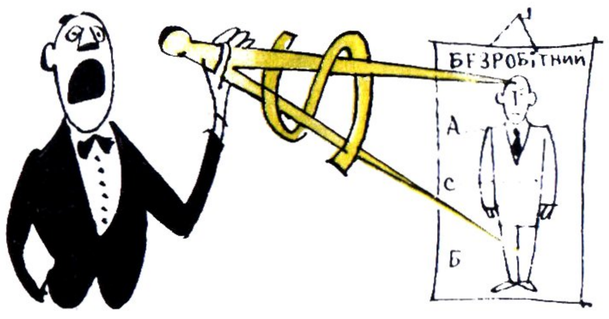

НОВЕ ДЖЕРЕЛО ПРИБУТКІВ

Монашки з монастиря Фулл-Рівер у Массачузетсі вирішили модернізувати роботу свого богоугодного закладу. Вони організували при монастирі спеціальний джаз. Знавці, котрі прослухали його перші виступи, запевняють, що саксофоністка сестра Марія своєю віртуозною грою переплюнула професійних музикантів. Особливо сподобалися віруючим ліричний рок-н-ролл «Пророк веде нас шляхом правди» та біблейське танго «Коли ми були в раю».

Прибутки монастиря після перших же виступів джазу різко підскочили вгору: багатьом віруючим довелося відразу ж сповідатися в гріхах.

«ПЛОДИ ОСВІТИ»

Серед американських учителів — паніка: школярі дедалі частіше і лютіше розправляються з своїми вчителями. Вчителів б'ють за погану відмітку, за важке домашнє завдання і просто так, щоб набити собі руку для позашкільних хуліганських вправ. В екзекуціях нерідко беруть участь і сторонні юні хулігани. До недавнього часу в Нью-Йорку середньою нормою була одна екзекуція над шкільним учителем на день, тепер ця норма потроїлась. Профспілка вчителів вимагає збільшити пенсії вчителям — жертвам екзекуцій. У всіх нью-йоркських відділеннях поліції чергують спеціальні команди для екстрених виїздів у школи. Поліція рекомендує під час уроків не зачиняти класних дверей, щоб можна було почути зойки вчителів. Тероризовані вчителі кидають свою професію і тікають в інші райони.

Як бачимо, виховання американських дітей на гангстерських фільмах, коміксах та інших принадах американського способу життя дає чимраз рясніші плоди...

Мал. Л. КАПЛАНА

Передвиборний мікрофон Голдуотера.

Студенти з відмичками

— Скажу відверто, визнав торонтський детектив Рей Соплет перед журналістами. — Якщо злочинець-професіонал захоче вдертися до вашого будинку або до вашого оффісу, ніяка сила не зупинить його.

Песимізм детектива має цілком реальні підстави.

Канадські злочинці поставили свою діяльність на широку ногу. Вони навіть повідкривали спеціальні школи.

Школи ті мають добре устаткковані виробничі майстерні. Тут навчають орудувати найскладнішими відмичками, відкривати найхитріші замки і зламувати сейфи, зупиняти чужі машини, безшумно

відчиняти вікна і влучно стріляти в темряві.

Коли поліція зробила наскок на один підозрілий гараж, там знайшли солідний посібник для мазуриків — найновішу модель сейфа для практичних занять, повний комплект відмичок та вибухові речовини. Гангстери користуються фотоелементами, радіопередавачами, електронною апаратурою, транзисторними приймачами.

Про рівень підготовки злочинців свідчить такий факт. У машині одного ділка, який возив при собі великі гроші, виявили, що запалювання мотора поєднано з фотоелементом, вмонтованим у задню частину машини. Щоб зупинити машину, треба було спрямувати світло фар на фотоелемент.

Даремно дехто доводить, ніби у Канаді не всі мають змогу вчитися, а якщо і вчаться, то в тісних, часто непридатних для навчання приміщеннях. Як бачите, справи в Канаді стоять не так уже й погано. Там навіть гангстери посідали за парти!

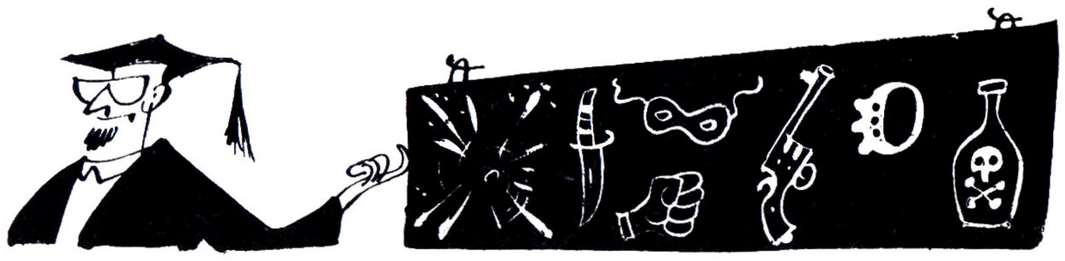

Вінегрет з перцем

Мал. Л. БОЙКА

— Довелося повернути рукопис на доробку — не догадався завершити роман зустріччю в ресторані.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— З милим вам і в курені рай буде!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. БЕ-ША

— Скажи дяді, синку, що це ти назбирав собі на колекцію.

Летюче слово

Кажуть, що один молодий кандидат педагогічних наук заходився писати докторську дисертацію, в якій з'ясувалося б, чому вихованці Ворзельського дитсадка № 1 так люблять будувати з кубиків газові плитки і гратися в газифікацію.

Але все з'ясувалося і без дисертації.

Виявляється, ще два роки тому дитсадок придбав дві газові плити, балони і редуктори до них.

Тепер діло було за монтажем, і могли б дітки їсти кашку, зварену на газовій плитці.

Проте до монтажу діло не дійшло, бо у керівників Київської міжобласної контори скрапленого газу і у їхніх підлеглих з Ірпінської технадільниці слово виявилось летючішим, ніж газ.

Не встигнуть пообіцяти, а обіцянка вже й розвіялась. І так два роки...

У вихователів дитсадка газові плитки з язика не сходять, а дітки, що чують від дорослих, в те й граються.

І не дисертацію, а фейлетона тут треба писати.

Г. ФЕДОРЕНКО,
завідуюча дитсадком.

НА РІЗНИХ ШИРОТАХ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

БЕЗ ОДНІЄЇ ШИШКИ...

Відомо, що якось одному чоловікові загадали помолитись богу, і чоловік той так ретельно заходився поклони бити, що розбив собі лоба...

Якова Семеновича Каплоуха, лісника Краснокутського лісництва на Харківщині, ніхто не примушував всевишнього славити. Йому доручили справу цілком земну: заготівлю соснових шишок. Тим-то особистий лоб Якова Семеновича залишився абсолютно неушкодженим. Постраждали лише сосни, які мали необережність скупчити на своїх гілках чималі запаси шишок. Кмітливий охоронець природи вирішив раціоналізувати процес заготівлі. Навіщо, мовляв, дряпатись на гілляки, коли їх можна приземлити? Тож гукнув Каплоух своїх підлеглих та й звелів їм обчухрати ті сосни, які досі вірою й правдою прикрашали ландшафт села Карайкозівки...

Стоять нині скалічені дерева та й думку гадають: як же це трапилось, що ніхто не здогадався преміювати запопадливого лісника ще однією шишкою — саме тією, якої йому не вистачає?

ПІДСУШЕНА РЕПУТАЦІЯ

Скільки може проіснувати без води жива істота з високорозвиненим інтелектом?

Це актуальне питання дуже зацікавило начальника водопостачання тресту «Рутченківвугілля» т. Бикова та механіка житлового відділу шахти № 17-17-біс т. Демидька. І вирішили вони вдвох поставити відповідні наукові досліди, обравши об'єктом дослідження населення вулиці Керченської міста Донецька. З цією метою обидва дослідники перестали звертати увагу на стан водопостачання згаданої вулиці. Замість води почали дути в труби повітря.

Писали, куди тільки знали, жителі Керченської вулиці, та потік тих скарг ніяк не в силі розмочити черству байдужість Бикова й Демидька. На прикладі діяльності цих дуже впертих діячів можна добре побачити, що репутація може бути не тільки підмоченою, а й підсушеною...

...З ЙОГО «НОВАТОРОМ»!

На меблевій фабриці в м. Кіровограді є цех з цілком передовою назвою «Новатор». Є в тому цеху механізм для штампування фанери. Для роботи цього механізму потрібна відповідна температура. Отже, напевно, перед початком роботи технік натискує кнопку, починають виникати якісь там струми високої частоти, прилад нагрівається і...

Нічого не «і», бо все останнє — чистісінька наукова фантастика. Насправді, все тут значно простіше. Задовго до початку робочого дня сюди прибуває робітник з сокирою. Плює в долоні і, хекаючи, продукує чималу купу сухих поліняк. Потім розпалює ті поліняки, підігріває на них штамп і аж тоді починає штампувати. Отакий отой цех «Новатор»!

«САМОЗАТИЧНА» МАШИНА

Якщо поглянути з Києва на схід, то за Полтавою можна узріти чималеньку станцію Карлівку, Південної залізниці. А як подивитись навпаки, то зір сягне до станції Володимир-Волинський, Львівської залізниці.

У Володимир-Волинському є райхарчокомбінат. У тому комбінаті розливають у пляшки вино. А в Карлівці є механічний завод, який виробляє ті машини, що вміють пляшки затикати і затички сургучем зверху замазувати.

Вирішили карлівські машинобудівники ощасливити володимир-волинських виночерпіїв та й надіслали їм 30 листопада 1963 року одну таку чудесну машину з накладною № 780840. Машина та їхала, їхала, а тоді взяла і десь чудесно загрузла. Так би мовити, самозаткнулася, замість того, щоб чиїсь пляшки затикати. Добре, що хоч накладна залишилася. Зрештою, можна буде з неї хоч вручну зробити якусь там понадпланову затичку, поки на залізниці ту машину знайдуть...

НАЩАДКИ ФАМУСОВА

Жив колись такий собі керівний чиновник Павло Афанасійович Фамусов. Уславився він неабияким умінням швидко розправлятися з численними папірцями, аби не набиралося їх через край. Павло Афанасійович так і говорив про ті папірці: «Аби скоріш кінець: підписано, — і хай їм грець!»

На превелике диво, нещодавно об'явилися нащадки Фамусова! Це — т. Петрушин, заступник керуючого Кам'янець-Подільським відділенням Держбанку, і т. Непопчук, завідуючий Яворівським райсоцзабезом на Львівщині. Обидва вони грунтовно опанували швидкісний метод свого далекого предка і так само оперативно підмахують папірці, не читаючи їх. Перший нащадок — Петрушин — розсилає усім організаціям підряд повідомлення про якусь заборгованість, без позначення навіть суми того боргу. Другий — Непопчук — вимагає від організацій не знати, чиї «листки по обліку кадрів» і таємничі копії чиїхось автобіографій...

Отак сидиш і переживаєш за товаришів Петрушина і Непопчука: дуже боязко, щоб вони, бува, не підписали чогось лихого на свої голови!

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

КЛУБ губителів природи

Якось у Клубі губителів природи дебатувалося питання, чи слід приймати до клубу того, хто рік у рік запаскуджує водоймища і морить рибу старими, віджилими, примітивними способами.

Більшість зійшлася на тому, що хоч примітивізм і не заслуговує на заохочення, але треба зважити на послідовність і методичність, з якою окремі підприємства винищують рибу та забруднюють річки.

Ну, як же можна позбавити, приміром, адміністрацію Янушпільського цукрозаводу (Житомирська область) честі належати до Клубу губителів природи, коли там не просто псують воду у Тетереві (хоч і примітивно), але й не будують очисних споруд, хоч гроші на будівництво й відпущено.

А як обійти такою ласкою Лисичанський хімкомбінат, який, незважаючи на гостру критику, продовжує отруювати рибу в річці Північний Донець?

Або адміністрацію Махаринецького цукрозаводу (Вінницька область), яка сама в себе під носом губить чудесний ставок і все суще в ньому?

Тільки відносно Полтавського оліїжиркомбінату думки розійшлися: приймати його адміністрацію до членів Клубу губителів природи чи не приймати?

Основним запереченням було те, що свої відходи цей комбінат ні в яку річку не спускає.

Але «за» свідчив той факт, що комбінат створив власну річку, котра тече з його воріт.

«Аромати» цієї річки розвіяли останні сумніви.

Прийняли..

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ОЦИНКОВАНІ ЇЖАКИ

Диво та й годі: Житомирський завод «Металіст» виробляє оцинковані ночви, а торговельні організації ніяк цього чомусь зрозуміти не можуть. Тільки-но одержать з Житомира партію свіжого товару, відразу ж телеграфують:

— Повертаємо назад ваші їжаки.

— Які ж бо це їжаки?! — обурюється директор заводу. — Сліпому і тому видно, що це ночви.

Сліпий, може, і повірив би директорові, а зрячі — ті чомусь сумніваються. Зрячі не наважаться близько підійти до тих ночов, бо бояться наразитися на задирки, що, наче голки, обсіли оцинковане страхіття.

Цікаво, що станеться з тими їжаками, коли на них наколеться сам директор заводу «Металіст»?

Ото буде гострий момент!

ЧОМУ ПОВЕРНУЛИСЯ ГОЛОВОРІЗИ!

Такий гребінець міг би не лише прикрасити голову півня, а й надати надзвичайно войовничого вигляду. Він, гребінець той, дуже страшний. Своїм забарвленням він може кого завгодно злякати. Крім того, гребінець той гострий, як бритва: торкнись лишень — поріжешся.

А проте, 11360 таких гребінців було забраковано.

Чого?

А того, що Ялтинська сувенірно-подарункова фабрика виготовляє їх не для півнів, а для жінок. Вони ж, вередливі, бояться таке страхіття в руки брати, не те що голову ним розчісувати.

Так ті гребінці всі до одного назад до директора фабрики і повернулися.

Зробив на свою ж голову!..

ДОПОТОПНИЙ ЕКСПОНАТ

Що то значить майстерність! Коли бачиш чемодан лозомеблевої фабрики Чорноморського раднаргоспу, тебе відразу ж обіймає чемоданний настрій. Хочеться негайно ж летіти в Одесу, до директора фабрики І. Гершковича і так привітати цього видатного бракороба.

— Вітаю й поздоровляю! Ви єдиний, хто випускає чемодани тієї допотопної моделі, яка так припала до смаку Ною! З таким чемоданом Ной плавав на ковчезі і, зійшовши на землю, на жаль, забув його викинути. Ніхто не може байдуже пройти повз ці допотопні кособокі одоробла, у яких ледь тримаються ручки, а металеві деталі аж руді від іржі!

І подумати тільки, інспекція по якості щороку забороняє торговельним організаціям приймати ці допотопні унікуми, а ви їх випускаєте! Не інакше, як ваша продукція подобається керуючому одеською обласною базою «Укроптгалантерея» В. Мазуру та головному товарознавцю тієї ж бази Н. Розенсону!..

...Ми не знаємо, як відгукнеться на наше привітання директор фабрики т. Гершкович. Але споживачі, ми певні, зустрінуть його з задоволенням, як і повідомлення про те, що інспекція по якості продукції забракувала нову партію тих біблейських експонатів — 1129 штук!

З ВОЗОМ ЗА ПЛЕЧИМА

«Так що ледве вже на возі
Привезли, привезли мене сюди».

Згадуєш ці рядки, й аж дух забиває. Були ж колись вози. Людей возили. А тепер перед тим, як сісти на воза, що його випускає Поліський обозобудівний завод, треба заздалегідь записатися на прийом до костоправа.

На повному ходу у цієї чудо-техніки відпадають колеса.

Безпека руху на поліському возі гарантується при одній умові: якщо ви важкоатлет, — візьміть того воза на плечі. А так — і не підходьте.

ВИСНОВКИ ЕКСПЕРТА

Експерт виставки ширнетреба ретельно дослідив партію утюгів марки УЕ-1, виробництва Васильківського заводу металовиробів (Київський раднаргосп), на які так скаржаться працівники торгівлі і споживачі.

В результаті дослідів встановлено, що утюги погано нагріваються і в них швидко перегоряють спіралі.

Встановлено також, що ці процеси відбуваються тому, що бракороби не горять від сорому за свою продукцію, бо їм не нагоряло від керівників Київського раднаргоспу.

Виставком виставки ширнетреба сподівається, що раднаргосп незабаром здійснить цю «термічну» операцію.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

Хирівська меблева фабрика (Черкаська область) почала серійний випуск столів типу «Зроби сам». Нещодавно шість таких столів придбав колгосп «Комуніст», Березівського району на Одещині. Виявилося, що шухляди в столах нічим не відкриєш. За свідченням колгоспного тесляра, щоб відкрити їх, треба повикручувати шурупи й відірвати планки. Потім матимеш ще додаткову мороку підганяти ті планки, бо зроблено їх з сирого дерева і вони не лізуть на своє місце.

Новинка для любителів майструвати коштує лише 35 карбованців!

КУДИ ПЛИВЕ РИБА!

Голова Сосницького риболовецького колгоспу Ф. Єфименко перетворив артільну комору на особисту лавочку, грубо порушує правила торгівлі.

(З листа до редакції).

Звичайно, плавба — воно риб'яча справа.
Отож бо та рибка, зіваючи зябрами,
Пливе і наліво, пливе і направо,
Та, кажуть, частіше у першому напрямі.

К. ЮР.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Торік у «Перці» № 23 було вміщено листа про те, що міська бібліотека № 1 Артемівського району м. Луганська міститься у зовсім непристосованому приміщенні.

Начальник Луганського обласного промислового управління культури т. Каплун повідомив редакцію, що виконком Луганської міськради своїм рішенням зобов'язав голову Артемівського райвиконкому т. Кондрашкіна перевести бібліотеку № 1 в придатне для роботи приміщення.

★ У фейлетоні «На різних широтах», надрукованому в № 1 журналу за 1964 рік, у розділі «Трансконтинентальна морока» йшлося про тяганину з висилкою зі Львова мешканцеві Далекого Сходу гр. Воробкалу нового кінескопа до телевізора «Верховина».

Як повідомив редакцію голова Львівського раднаргоспу т. Єременко, новий кінескоп гр. Воробкалу вже надіслано.

★ У серпні 1963 року у м. Кіровограді було відкрито оптову базу «Укроптгоспторгу». За рішенням міськвиконкому цій базі було передано приміщення бази «Укропторгодягу». Але остання того рішення не виконала, приміщення не звільнила, й «Укроптгоспторг» змушений був зберігати свої товари просто неба. Про все це писалося у № 2 «Перця» у фейлетоні «На різних широтах».

Керуючий Українською конторою «Укроптгоспторг» т. Євтєєв повідомив редакцію, що після виступу Перця рішення міськвиконкому виконано.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: perec-ua. http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393

Павло Ключина

Байки

СИЧ І СОВА

Побачивши Сича, жахнулася Сова:
— Чудовисько! Потвора лісова!..
А Сич: — Я згодний, квітонько, з тобою.
Недаром іноді ще звуть мене... Совою.

БЕЗРОБІТНИЙ ЧОПОК

— Ох-ох! — сказав Чопок. —
Невже нема незаткнутих дірок?
Обридло вже валятись на задвірку.
Уткніть кудись...
Знайдіть для мене дірку.

ПРИЧЕПИЛОСЬ

— Ой, відірвіть Теля від мене,
Бо причепилось, навіжене,
І не відчепиться ніяк, —
В Теляти на хвості кричав Реп'ях.

СВИНЯ В ХОРОМАХ

Свиня потрапила в хороми.
— Ой, красота! — від щастя загула.
І в ті хороми
нанесла соломи,
На килимах багнюку розвела.
А потім рилася
і шкодувала дуже:
— Якби ще... хоч одна калюжа!

ЩЕДРИЙ ВОВК

Собаці Вовк маленьку кістку кинув:
— Візьми, голубчику, з'їси.
Колись розбагатієш — віддаси.
Якщо не всю, то половину...
Собака кістку згриз...
Та за хвилину
Вчепився Вовк зубами в його спину:
— Віддай, що взяв! Віддай же зараз, ну!
Бо вирву з м'ясом кістку не одну...
Сказав — і виламав ребрину.
І задоволений у ліс побіг.
— Я, — каже, — не розбійник, слава богу.
Голодному позичив, допоміг...
Хай дякує рябий за допомогу.

ВИНОГРАД І БУЗИНА

— У нас, мій друже, доленька одна.
Ділити нам на двох по праву
І честь, і славу,
Бо ми народжені обоє для вина, —
Сказала Винограду Бузина.

Авжеж! І Бузина до слави не дурна.

РЕТЕЛЬНИЙ ГОРОБЕЦЬ

— Що робиш тут? — Сороки запитали
Горобчика, що пурхав край села.
— Шукаю черв'яків... А ви й не знали?
Виконую наказ Орла.
Сороки в крик: — Та що ти? Бог з тобою!
Наказ був виданий весною.
А зараз же зима.
Ніде ніяких черв'яків нема...
— Так є наказ. Його не відміняли.
Про це не забувайте ні на мить...
Сороки Горобцю нічого не сказали.
Сім літ минуло, як музики грали,
А він ще й досі скаче, тупотить.

СИЛА ХАРАКТЕРУ

Зустрівшися з Сорокою в гаю,
Шуліка якось ненароком
Їй таємницю розказав свою.
І тут же застеріг:
— Дивись мені, Сороко!
Якщо зірветься з язика хоч звук,
Я одірву язик твій з головою.
Або ще гірше поступлю з тобою:
Як липку, обдеру і почеплю на сук!..
Сорока знала: він додержить слова.
Подумала і, перевівши дух,
Промовила: — Якщо така умова,
То можна зараз вішати на сук...

ЗАЯВА ТРУТНЯ

Діждавшися осінньої пори,
Ледачий Трутень Бджолам говорив:
Я так скажу, шановні Бджоли:
В нас дармоїдів не було ніколи.
Ми всі трудилися, немов одна сім'я...
До інших вуликів
ще придивлюся я.

ЛИСИЦЯ І ЛИСЕНЯТА

Лисицю десь у курнику спіймали
І так боки нам'яли,
Що до нори долізла ледь жива:
Пекло всередині, боліла голова.
Прибігли Лисенята до Лисиці,
Щось тулять їй до спини, до чола.
Аж плачуть з горя доньки-жалібниці:
— За що тебе?.. За те, що крала птицю?
А мама: — Ой, дурні!..
За те, що не втекла.

ШТАТНИЙ ГУДЗИК

Надувся Гудзик, матінко моя:
— Не пропаду я, поки свитка ціла!
Бо штатний я!
І незамінний я!
Хоч і сиджу на хлястику без діла.

ДВІ ДУГИ

Зустрілись на подвір'ї дві Дуги.
Одна на другу глянула: — Ги-ги!..
А потім ще й слівцем шпигнула:
— Нещасна! Як тебе зігнуло...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (524) (на украинском языке). Підписано до друку 18. IV. 1964 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 05879. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 01921. Тираж 375 000. прим.